

РЕШЕНИЕ

№ 7403

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7585** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126- 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Р. А. А., /RIMAS ASSAF/, гражданка на С., [дата на раждане] , подадена чрез Б. А. И./BOSHRA ALOMAR/ в качеството ѝ на законен представител, чрез представителя по пълномощие адв. В. П. против Отказ за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) от 20.06.2023г., постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, по заявление № ANK23000744V от 17.03.2023 г.

В жалбата се твърди, че постановеният отказ не отговаря на изискванията за форма на административния акт, не е мотивиран, при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е в противоречие с материалния закон. Поддържа се, че посочените основания за отказ не кореспондират с приложените към заявлението писмени доказателства. Б. посочените в отказа разпоредби не са налице, тъй като целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателката в Република България са напълно изяснени. Те са свързани с Решение за събиране на семейство № 1674 от 26.01.2023 г. на заместник председателя на ДАБ при МС, издадено по искане на бащата на жалбоподателката А. А. Д.. Представен е и сирийски международен паспорт, автентичен и истински, издаден от компетентните органи в С. и неправилно е прието несъответствие на рождената дата на законната представителка- майка на оспорващата, доколкото датата и на раждане

23.02.1998 г. е посочена, както в сирийския ѝ международен паспорт така и в решението за събиране на семейство № 1674/26.01.2023г. на зам.председателя на ДАБ- МС. Отказът за издаване на исканата виза, в контекстът на процедурата за събиране на семейство, е неправомерна държавна намеса, засягаща по изключително тежък начин възможността на оспорващата да упражни правото си на личен и семеен живот, гарантирано от чл. 8 от ЕКПЧ и чл.7 от ХОПЕС.

Жалбоподателката- редовно призована, в о.с.з. се представлява от адвокат В. П., който поддържа жалбата и ангажира писмени доказателства в подкрепа на изложеното в нея. Сочи, че така изразените мотиви за отказ нарушават правото на защита на Р. А. А., /RIMAS ASSAF/. Твърди, че лицето, приносител на заявлението за виза и заснето към този момент, е идентично с лицето в паспорта. Позовава се на Решение по адм. Д. № 6598/2023 на АССГ. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът- А. Ж. В.- трети секретар З. А. чрез отдел К. отношения в Министерство на външните работи, в о.с.з. редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки до съда, чрез упълномощен юрисконсулт В. З., оспорва искането на жалбоподателя за допускане на експертиза.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съдържащите се в делото доказателства са приети без оспорване от страните. За жалбоподателката, чрез нейния законен представител- майка Б. А. И., /BOSHRA ALOMAR/, е подадено заявление рег. № ANK23000744V от 17.03.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ в посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Приложила е заверено копие от сирийски международен паспорт, от който се установява, че е [дата на раждане] в С.; пълномощно от А. А. Д., с нотариална заверка от 08.02.2023 г. на нотариус А. И. с рег. № 424, при СРС, от което се установява, че Б. А. И., /BOSHRA ALOMAR/ е упълномощена да представлява съпруга си пред посолството на Република България в Република Турция за подаване на заявление за виза Д за малолетните им деца, граждани на С., Р. А. А./ RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] , М. А. А. / MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] , Ф. А. А./ FERYAL ASSAF/, [дата на раждане] и Д. А. А. / JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] ; Решение за събиране на семейство № 1674/26.01.2023 г. на зам. председателя на ДАБ- МС, от което се установява, че на А. А. Д., гражданин на С., [дата на раждане] , с предоставен хуманитарен статут, е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга Б. А. И., [дата на раждане] в С. ,гражданка на С. и децата им Р. А. А./ RIMAS ASSAF/, [дата на раждане] , М. А. А. / MAYSAA ASSAF/, [дата на раждане] , Ф. А. А./ FERYAL ASSAF/, [дата на раждане] и Д. А. А. / JAMIL ASSAF/, [дата на раждане] , всичките граждани на С.; копие от индивидуална извадка, издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912, изд. на 22.03.2022 г. в оригинал и превод на български език, рег. № 1338/08.2023 на нотариус А. И. с рег. № 424, при СРС, с нотариална заверка на подписа на преводача Д. А. А., извършил превода, от който е видно, че в преведения текст на семейната извадка, като дата на раждане на жалбоподателката е посочена 23.12.1998 г.

Съдът изиска и са представени допълнително становище с рег. № 536400-50759/31.08.2023 г. на Дирекция „Миграция“ МВР, подписано от заместник-директора на Дирекция „Миграция“ и становище с рег. № М-16697 от 28.08.2023 г. на

Държавна агенция „Национална сигурност“, подписано от зам. председателя на ДАНС, които са послужили на административния орган, постановил отказа, да приеме наличие на основанията, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

От приетите в хода на съдебното производство писмени доказателства – декларация, рег. № 8326 от 12.09.2023г. на Д. А. А., преводач с нотариална заверка на подписа от нотариус А. И., рег. № 424, при СРС и копие от индивидуална извадка, издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912, издадена на 22.03.2022 г. в превод на български език се установява, че преводачът е допуснал техническа грешка при изписването на рождената дата на майката Б. А. И. в извършения от него превод на семейна извадка № 13177912, изд. на 22.03.2022г., като действителната дата следва да се чете 23.02.1998 г., а не както е било изписано в документа 23.12. Грешката е допусната от преводача в резултат на неясното копие в оригинал, на което е бил извършен преводът. На 20.06.2023 г., видно от представено по делото копие на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 24, ЗЧРБ и с мотиви: „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване“.

Отказът е връчен на законната представителка на жалбоподателката на 20.06.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателката се позовава на чл. 8 ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВ/. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата -формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВ, от което следва, че предписаната от закона форма е спазена. Отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. По делото са приложени Заповед №

95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, както и Заповед № 125/03.08.2021 г. на посланика на Република България в Република Турция – А. съгласно, които издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

По отношение изложените в отказа мотиви, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Административният орган е отказал издаването на виза на две посочени правни основания – чл. 10, ал. 1 т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, след което словесно е възпроизведен писмено пълният текст на посочените разпоредби от закона. В графата допълнителни забележки е изписан следният текст „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.“ На първо място, посоченото, предвид словесното изражение на разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ, не дава яснота защо административният орган е приел, че жалбоподателката не доказва, при това достоверно, целта и условията на своето пътуване. Липсата на мотиви в оспорения отказ не може да се санира и с наличното по делото становище на ДАНС, доколкото в същото не се съдържат надлежни аргументи, относно правното основание по чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Настоящият съдебен състав намира, че приетите по делото доказателства ясно сочат на целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателката. Безспорно е установено, че заявителката, представлявана от законния си представител- Б. А. И. /майка/, е дъщеря на лице с предоставен хуманитарен статут, на което е разрешено да се събере със семейството си – съпруга и четири деца на територията на Република България, което съответства на посоченото от жалбоподателката в заявлението за издаване на виза, вид "Д". Защо административният орган е приел, че жалбоподателката чрез своя законен представител, не е доказала, при това убедително, целта и условията на своето пътуване, не става ясно. Изложеното налага извода, че административният орган не е приложил правилно материалния закон.

На следващо място, посоченото становище на ДАНС сочи, че при проведеното интервю с апликантите е възникнало съмнение относно истинността на декларираната информация пред консулското длъжностно лице, както и по отношение достоверността на депозираните от тях документи. Установена е видима разлика между лицата явили се в посолството на Република България в А., Турция и фотоизображенията в представените задгранични паспорти. Изложените мотиви единствено преповтарят констатациите на служителя в Консулската служба като не се излагат никакви доводи в подкрепа на конкретна оперативна информация или установена връзка, които да навеждат до посочения извод. Съдът счита, че в случай на възникнало съмнение по отношение истинността на представения паспорт и разминаване на снимката на лицето в паспорта с лично явилото се в консулската служба лице, административният орган е следвало да изиска от съответното лице да представи допълнително доказателства на какво се дължи това несъответствие. По делото не се установи, от страна на административния орган да са били предявени каквито и да било изисквания пред заявителката за доказване идентичността на двете лица. Би следвало категорично да е установено от страна на органа соченото

несъответствие и едва тогава същия да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза вид "D". В допълнение следва да се отбележи, че от доказателствата по делото не става ясно как е възможно снимката на паспорта и тази към заявлението да се различават от физически явилото се в Консулската служба лице, при положение, че съгласно НУРИВОВ тази снимка се сменя в момента на подаване на заявлението от апликанта.

По изложените съображения, издаденият отказ се явява незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката трябва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган трябва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателката в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така трябва да анализира документите доказващи целта на пътуването, както и да установи дали лицето, което е приносител на заявлението за виза и което е заснето в този момент е различно от лицето, заснето в паспорта. Произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на спора и предвид направеното искане от адв. В. В. П., предоставил на жалбоподателката безплатна правна помощ по чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗА, съдът определя адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2, изр. второ във вр. с ал. 1, т. 2 от ЗА и чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А. А., /RIMAS ASSAF/, гражданин на С., [дата на раждане], подадена чрез Б. А. И.,/BOSHRA ALOMAR/ в качеството ѝ на законен представител чрез представителя по пълномощие адв. В. П., Отказ за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) от 20.06.2023г., постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, по заявление № ANK23000744V от 17.03.2023 г.

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за ново произнасяне, по заявление № ANK23000744V от 17.03.2023г. на Р. А. А., /RIMAS ASSAF/, като съобрази задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, съобразно мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат В. В. П. от САК, съдебен адрес [населено място], ул. Проф.М. Б.“ № 5- партер, адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14- дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ:

